

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Dansk statsborgerskab erhverves af langt de fleste danskere ved fødslen. Sådan har det været i århundreder. Indimellem har der været behov for, at fremmede, der oprindeligt var kommet hertil som gæster, kunne tildeles dansk statsborgerskab eller indfødsret. Det var naturligt nok for mennesker, der efter mange års ophold og integration i det danske samfund gjorde fyldest som nyttige medborgere.

Grundloven åbner mulighed for, at Folketinget ved lov kan tildele statsborgerskab til udlændinge. Det bør naturligvis være en sjældenhed, at dette sker. Oftest bør statsborgerskab først tildeles, når en tilflytter og dennes familie måske i en eller flere generationer har levet her i landet og føler sig så dybt forankrede i det danske samfund, at dansk statsborgerskab er en helt naturlig følge.

Under de skiftende regeringer Schlüter er der sket en stærk lempelse af mulighederne for at opnå dansk statsborgerskab. Nu er det ikke blot mennesker med naturlig tilknytning til Danmark eller Europa, ikke kun mennesker med ønske om at leve sig ind i det danske samfund og dansk kultur; nu er det mange tusinde personer med oprindelse i f.eks. Pakistan, Iran, Irak, Libanon, Marokko, Etiopien, Sri Lanka, Malaysia og Tyrkiet, der rask væk opnår dansk statsborgerskab. Alene ved det seneste lovforslag om indfødsrets meddelelse (lovforslag nr. L 269) fremsatte indenrigsministeren forslag om tildeling af dansk statsborgerskab til 817 udlændinge, hvoraf langt de fleste kommer fra de nævnte lande eller andre afrikanske eller asiatiske samfund.

For den danske befolkning er det en meget farlig udvikling, at man fra regeringens og folketingets flertals side har bagatelliseret betydningen af at opnå dansk statsborgerskab ved at sætte kravene til ansøjerne yderst lavt.

For eksempel fremgår det af mindretalsudtalelsen i betænkningen over L 269 afgivet af Indfødsretsudvalget den 7. maj 1992, at der blot ved denne ene lov blev tildelt dansk statsborgerskab til 30 personer, der

er domfældt for straffelovsovertrædelser, og at mindst 200 personer, dvs. en fjerdedel af de nye danske statsborgere, har levet af skatteyderbetalt offentlig hjælp i mere end sammenlagt 6 måneder inden for de seneste 5 år.

Fremskridtspartiet har i årevis markant advaret imod denne tendens. Dansk statsborgerskab må og skal ikke blive et samlebandsprodukt, der uddeles til tusinder af ansøgere. Dansk statsborgerskab er en kæmpemæssig og værdifuld gave, der kun bør tildeles en snæver kreds af mennesker, der hævet over al tvivl vil bestræbe sig for at leve i harmoni med og til gavn for det danske samfund. Ethvert samfund må værne og beskytte sig selv. Et af midlerne hertil er at vise den yderste forsigtighed med tildeling af statsborgerskab til fremmede. Det er et almindeligt anerkendt princip overalt i verden. Men i Danmark er udviklingen ved at løbe helt af sporet.

Det er på denne generelle baggrund, forslagsstillerne med dette forslag ønsker at sikre, at der allerede fra 1. oktober 1992 sker en styrkelse og forbedring af betingelserne for opnåelse af dansk statsborgerskab.

Forslagsstillerne har samtidig hermed fremsat beslutningsforslag nr. B 94 om en kvoteordning for opnåelse af dansk statsborgerskab ved naturalisation. Med en vedtagelse af dette beslutningsforslag indføres en kvoteordning (måltal) for fremtidige naturalisationer af udlændinge.

De to forslag indebærer tilsammen dels en kvantitativ forbedring af naturalisationerne ved at indføre en naturalisationskvote (måltal) på maksimalt 1.000 tildelte statsborgerskaber om året, dels en kvalitativ forbedring, der sikrer, at dansk statsborgerskab først og fremmest tildeles personer, der allerede har opholdt sig her i landet gennem en ikke ubetydelig årække og under deres ophold ikke har ligget det danske samfund til byrde økonomisk. Ved naturalisation indgår det desuden efter forslaget i bedømmelsen af ansøgerne, om de har gjort sig skyldige i kriminalitet, ligesom det naturligt indgår, at der stilles krav til deres sproglige kundskaber.